

РЕШЕНИЕ

№ 7054

гр. София, 18.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 22.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11404** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на С. Р. С., срещу Заповед № 790/ 06. 12. 2011 г. на началник сектор „Охранителна полиция” на ОЗ РУП- СДВР, за налагане на дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон. Твърди, че не е извършил посоченото дисциплинарно нарушение, както и че са налице нарушения на административнопроизводствените правила. Не е спазена процедурата за налагане на дисциплинарно наказание, тъй като не му е дадена възможност да се запознае със сведенията по анонимния сигнал, както и не спазване срока за налагане на дисциплинарно наказание. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед. Претендира направените по делото разноси. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът – началника на сектор „Охранителна полиция” на ОЗ РУП- СДВР, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят С. Р. С., е държавен служител, старши полицаи в група „ООР” в

сектор „Охранителна полиция” при ОЗ РУ „Полиция” – СДВР, категория „Е” II степен. На 03.11.2011 г. началникът на сектор 01 „ОКОД” при О. – СДВР изготвил справка относно резултатите от извършена проверка по преписка вх. № я 27024/ 03.10.2011 г., образувана въз основа на анонимен сигнал в интернет страницата на Дирекция „Инспекторат” – МВР. Според сигнала на 20.09.2011 г. около 10 ч. на [улица] е спрял патрулен автомобил с цифри в регистрационния номер 04 19, а секунди по – късно зад него е спрял зелен автомобил марка Рено с врачанска регистрация и цифри в регистрационния номер 12 19, чийто водач, на видима възраст 40 години, излязъл от колата, отишъл до предната дясна врата на патрулния автомобил и подал пари на полицаия – лицето, подало сигнала, е видяло това на излизане от близък магазин и докато изчаква възможност да пресече улицата.

Справката в информационните масиви на МВР показала, че автомобилът е Рено Лагуна, собственост на Е. Ю., която ден по – рано е продала превозното средство на М. Д.. Последната заявила, че колата се управлява от Н. Д.. Сведение от Д. е снето на 17.10.2011 г. (стр. 128), според което на 20.09.2011 г. той е управлявал автомобила, тръгвайки от мотел Езерото в посока центъра на [населено място] през[жк]. При движението си по [улица] е разговарял по телефона, забелязал, че от лявата му страна се движи полицейски автомобил с двама служители, като намиращият се от дясната страна му направил знак да свали прозореца и да отбие в дясно на пътното платно. Д. изминал още около 20 – 30 метра, спрял зад патрулката, и отишъл при служителя, който седял от дясната страна. Полицаят се обърнал към него с думите „Какво правим сега? Говореше по телефона. Ще хапнем ли?”. Д. твърди, че разбрал за какво му намекуват и казал на полицаия да изчака за момент. Отишъл до своя автомобил, взел банкнота от 20 лв и се върнал от дясната страна на патрулния автомобил. Служителят разтворил краката си и казал на Д. да пусне парите. В писменото си обяснение Д. сочи, че при спирането му полицейските служители не са му поискали лични документи и документи на автомобила

На 29.11.2011 г. на жалбоподателя е връчена покана за даване на писмени обяснения, а на 02. 12. 2011 г., е съставен протокол, според който С. се ползва от правото си да не дава такива.

Преписката съдържа (стр. 31) предложение от ифз началник група ООР до началника на сектор ОП при ОЗ РУП СДВР за налагане на дисциплинарно наказание на С..

Според ежедневна ведомост (стр. 62) на състава на II взвод на сектор ООРП - ОЗ РУП – СДВР на 20.09.2011 г. на смяна от 07,00 до 19,00 ч като АП 112 със служебен О. А. ДК [рег.номер на МПС] са били И. и С. – данните се потвърждават от нарядния дневник на автомобила. В писмено сведение (стр. 131) първият от тях не може да си спомни в колко часа е зареждан автомобилът на бензиностанция Л., която е извън охранявания от тях маршрут и в близост до мястото, където е спрял автомобилът Рено. На тази дата е ходил до ОЗ РУП да съдейства на АП 114. Колегата му С. сочи в писменото си обяснение, че не е спирал автомобил и че извършената служебна работа е отразена в бордовия дневник.

Записите при ОДЧ при ОЗ РУП не показват от АП 112 да е обявена извършена порверка на Рено Лагуна.

Видно от отразяванията в Нарядния дневник(стр. 53-55) за времето на смяната, УП /установъчни пунктове/ са предвидени за заемане както следва: между 08,00 ч и 08,30 ч - Кр. Поляна пред бл 329; между 10,00 ч и 10,30 ч - Възкресение пред магазин Европа; между 15,00 ч и 15,30 ч - Р. Проход Н. М. пред бл. 227; между 17,30 ч – 18,00

ч Р. Проход пред Виетнамски общежития.

Служителите са отразили в дневника, че след излизане за маршрут са на УП 28 СОУ; в 08,00 ч започва обход на маршрута; от 08,00 ч до 08,30 ч е зает УП 1, вписани са 3 бр проверени автомобили; Между 10,00 ч и 10,30 ч при УП 2 проверено лице 09,30 ч на бул. К. В., проверени 2 лица, след което между 10,40 и 12,20 обход жк Разсадника, отразена проверка в 11,05 ч.

Съгласно чл. 65, ал. 2 от Инструкцията за патрулно – постовата дейност в нарядния дневник се отразяват имената и длъжностите на служителите от наряда, старши, дата и време за изпълнение на патрулно – постова дейност; име, фамилия и длъжност на провелия инструктажа и отвода /т.1/; поставените конкретни задачи по време на инструктажа, както и издирваните лица и МПС /т.2/; кратко описание на извършваната работа от наряда; данни за проверени лица и МПС, включително отведени/ задържани лица в РПУ, посетени местопроизшествия и сигнали за нарушение на нощната тишина, констатирани правонарушения и взето отношение по тях /т.3/, извършваните проверки от съответните длъжностни лица /т.4/.

В т. 6 от заповед № 20281/ 27.11.2009 г. на директора на СДВР (стр. 64), е предвидена процедурата, подлежаща на спазване при извършване на полицейските проверки на лица и ППС, включващ доклад в ОДЧ за мястото на извършването ѝ - ако обектът е ППС – марка, модел, рег. №, посока на движение, намиращи се в него лица. При извършване на проверката служителят се представя чрез произнасяне на фамилия, длъжност и структурно звено, в което работи, изисква необходимите документи от проверяваните лица и предприема мерки за личната си безопасност; задължително ползва светлоотразителна жилетка с надпис „Полиция” и утвърден бадж за пътен контрол, а другият служител предприема мерки за гарантиране сигурността на проверявания и задължително носи нагърден знак на униформата.

Със Заповед Заповед № 790/ 06. 12. 2011 г. на началник сектор „Охранителна полиция” на 03 РУП- СДВР, е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 1 година на С., за извършеното дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, за което се налага наказание, на основание чл. 227, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ППЗМВР.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорената заповед е връчена на 08. 12. 2011 г., а жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 22. 12. 2011 г., поради което съдът счита че се обжалва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваната заповед, е издадена от компетентния по смисъла на чл. 228, т. 4, от ЗМВР орган, видно от приложената на стр. 36 служебна бележка, касаеща назначаването на П. Й. на длъжността началник на сектор „Охранителна полиция” при 03 РУП – СДВР и в сроковете по чл. 225, ал.1 от с. з., при спазване на административно-производствените правила и е в предвидената в чл. 246, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за МВР (ППЗМВР) форма.

В тази връзка съдът намира за неоснователни изложените в жалбата доводи за липсата на форма на оспорената заповед и непосочване пред кой орган и в какъв срок подлежи на оспорване.

Съдът намира, че е спазена е формата по чл. 59 от АПК досежно необходимите реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване, посочена е длъжността на издателя й. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да опорочават фактическите констатации и изводи на органа. Действително не е посочено пред кой орган и в какъв срок подлежи на оспорване, но това нарушение не е съществено и води единствено до удължаване на срока за оспорване, който както беше посочено по-горе и без това е спазен. Наличието на надлежно подадена жалба, означава, че жалбоподателя не е бил заблуден относно реда и начина за оспорване.

Съдът намира за неоснователни и доводите, че не е спазен срока за налагане на дисциплинарно наказание.

Съгласно чл. 231 от ППЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от държавен служител на МВР. В случая такива са съдържащите се в справка рег. № я 48861/ 03.11.2011 г. по описа на СДВР данни, във връзка с които от жалбоподателя са изискани писмени обяснения с покана от 29.11.2011 г. и С. се е ползвал от правото си да не дава такива – протокол от 02.12.2011 г.

Едва с приключване на проверката, за която е издадена справка рег. № № я 48861/ 03.11.2011 г., следва да се броят сроковете за налагане на дисциплинарно наказание по чл. 225 от ЗМВР, тъй като тогава са събрани достатъчно данни относно извършеното дисциплинарно нарушение и неговия извършител.

В същото време, от държавния служител са изискани писмени обяснения, но същия изрично е отказал даването на такива, поради което е спазена и процедурата по чл. 229, ал. 1 от ЗМВР.

Безспорно по делото е доказано извършеното от С. дисциплинарно нарушение, изразяващо се в това, че като назначен в наряд като АП 112 на 20.09.2011 г. за смяна 07 – 19,00 ч заедно с полицай И. напуска маршрута и че е нарушил чл. 65, ал. 2 ИППД № Из 2295/ 06 г. и т. 6 от Заповед № 20281/ 09 г. на директора на СДВР и указанията за тактически действия и проверка на превозни средства, водача и пътниците в тях, както и Етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, които деяния са установени със справка рег. № 48861/ 11 г.

Действително, така описаните деяния не са конкретизирани по час на извършване в рамките на 12 – часовото дежурство на жалбоподателя и неговия колега. Обстоятелствената част на акта, обаче препраща към справка рег. № я 48861/ 2001 г., съдържаща подробно изложение на повода за извършване на проверката, в резултат на която е съставена /получения на интернет страницата на ведомството анонимен сигнал.

Съгласно константната съдебна практика, е допустимо мотивите на акта да са изложени в друг съпътстващ го акт, който в случая е изготвената в хода на дисциплинарното производство справка рег. № я 48861/ 2001 г.,

Видно от цитираната справка, неоспорена от страна на жалбоподателя, същата съдържа подробно описание на извършената проверка по получения анонимен сигнал. Действително, анонимния сигнал не е достатъчно за образуване на дисциплинарно производство, но същия е основание за извършване на проверка, на основание чл. 234, ал. 3 от ППЗМВР. В анонимния сигнал (стр. 122) изрично е посочено мястото на събитието, действията на полицейските служители и регистрационните номера на

автомобилите.

На базата на тези сведения, в хода на проверката е установен водача на спрения автомобил С ДК [рег.номер на МПС] – Н. Л. Д., както и служителите назначени на 20. 09. 2011 г., като автопатрул със служебен автомобил „О. А.” С ДК [рег.номер на МПС] . Факта, че на посочената дата, е бил част от автопатрул, с посочения по-горе служебен автомобил не се оспорва от жалбоподателя, като същото се потвърждава и от записванията в нарядния дневник за тази дата.

Въпреки, че служебния автомобил не е имал монтиран Г. към 20. 09. 2011 г., видно от писмо рег. № Я 29774 / 02. 07. 2012 г. на СДВР (стр. 154), съдът намира, че безспорно е доказано отклонението от маршрута, за което е наказан жалбоподателя. Видно от ежедневната ведомост (стр. 62) на личния състав за 20. 09. 2011 г., С. С., е бил назначен като АП 112, с маршрут в кв. К. поляна. Видно от записванията в нарядния дневник (стр. 54), там изрично е отбелязано спиране на автомобил на [улица], който очевидно не е в кв. К. поляна в С..

Същите обстоятелства се потвърждават и от показанията на свидетеля Н. Д., който действително заяви, че не познава много улиците в С., но в съдебното заседание на 22. 11. 2012 г. изрично потвърди дадените от него сведения на 17. 10. 2011 г. (стр. 128), където точно е описано мястото на което е спрял. Съдът намира за неоснователни доводите изложени от процесуалния представител на жалбоподателя, че съобразно заявеното от свидетеля, същия бил „ориентиран” от служители на СДВР при написването на обясненията за мястото на което е бил спрял. Възможно е свидетеля Д., доколкото същия е с постоянен адрес извън [населено място], действително да не познава улиците в столицата и тяхното наименование, но същия дава подробно обяснения относно маршрута, през който е минал и наличието на други ориентири (бензиностанция „Л.”), покрай които е минал, преди да бъде спрял, както и спирането му пред денонощния магазин (посочен и в анонимния сигнал), поради което съдът намира показанията му за логични и достоверни. В тази връзка съдът намира за неоснователно искането на процесуалния представител на жалбоподателя, с представена по делото молба след обявяване на делото за решаване от 04. 12. 2012 г., да не се кредитират показанията на свидетеля, тъй като бил получил сведения от колега адвокат, че преди разпита на свидетеля, същия си говорил нещо (без да чуе какво) с процесуалния представител на ответника. От една страна тези твърдения не са подкрепени с никакви доказателства и освен това, преди разпита на свидетеля същия обеща да каже истината, като при лъжесвидетелстване е предвидена наказателна отговорност, поради което при липсата на данни, че свидетеля е заявил неистина, съдът кредитира неговите показания изцяло.

В същото време изрично от показанията на свидетеля Д. се потвърждава, както спирането му от полицейски служители, единия от които безспорно разпозна като жалбоподателя по настоящото дело (протокол от съдебно заседание) така и факта, че при извършената проверка е разбрал намек на полицаите – „Какво правиме сега, ще хапнем ли” и им дал 20 лв., след което бил пуснат, без да му искат документите за проверка. Тези обстоятелства се потвърждават както от сведенията дадени от Д. на 17. 10. 2011 г., така и от неговите свидетелски показания отразени в протокола от съдебното заседание от 22. 11. 2012 г., като напълно съвпадат и с данните изнесени в анонимния сигнал от 20. 09. 2011 г.

При тези данни съдът намира, че безспорно е доказано извършеното от С. дисциплинарно нарушение изразяващо се от една страна в отклонение на предвидения

маршрут съгласно ежедневна вedomост, а от друга страна невписване в нарядния дневник на спрелите лица и извършените проверки, което представлява нарушение на чл. 65, ал. 2 от Инструкцията за патрулно – постовата дейност и т. 6 от заповед № 20281/ 27.11.2009 г. на директора на СДВР.

Дисциплинарно – наказващия орган правилно е квалифицирал деянието извършено от С., като „неизпълнение на служебните задължения или на заповеди”, поради което и на основание чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „порицание”.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора ще следва жалбоподателя, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, поискано в последното съдебно заседание в размер на 150 лв., определен съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С. Р. С., срещу Заповед № 790/ 06. 12. 2011 г. на началник сектор „Охранителна полиция” на 03 РУП- СДВР, за налагане на дисциплинарно наказание „порицание” за срок от една година.

ОСЪЖДА С. Р. С. от [населено място], [улица], ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: